

LBRIS

We know
books

The Viscount Made Me Do It

Diana Quincy

Copyright © 2021 by Dora Mekouar

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ispita unui viconte

Diana Quincy

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

QUINCY, DIANA

Ispita unui viconte / Diana Quincy

trad. din limba engleză: Liliana Dănescu . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8564-3

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

DIANA QUINCY

Ispita unui viconte

Traducere din limba engleză

Liliana Dănescu

LITERA

București

Capitolul 1

Londra

1816

Thomas Ellis, viconte de Griffin, era un bărbat chinuit. Suferința îi marca toate acțiunile și îi influența majoritatea deciziilor zilnice, inclusiv faptul că în această după-amiază se afla la vechea cafenea de lângă Red Lion Square. Însă localul mucegăit și băutura acră nu-i ofereau soluții pentru necazurile lui.

Până când *ea* a intrat pe ușă.

A observat-o imediat. Era genul de femeie care atrăgea atenția. Avea o postură mândră. Ochii, precum miezul nopții, încondeiați cu negru, străluceau de o inteligență ascuțită. Lăsase în urma ei o aură de mister, asemenea cozii unei comete.

– A venit impoștoarea! s-a auzit glasul unui tânăr aflat la o masă din apropiere, care tremura de emoție.

– Ea este, a confirmat unul dintre tovarășii lui, un băiat cu părul roșcat și creț. E tămăduitoarea de oase.

Al treilea bărbat de la masă, un dandy cu părul nisipiu, ciufulit artistic, a tras în grabă o fașă de protecție albă peste încheietura mâinii și și-a întins brațul pe masă.

– Aici, doamnă, a strigat unul dintre bărbați, înainte de a le șopti prietenilor săi: Cât bănet crezi că vrea ca să-l trateze?

– E o tămăduitoare de oase, ca vraciul de taică-său, a răspuns tinerelele cu fașa de protecție. Va încerca să mă stoarcă de cât mai mulți bani. Sunt lacomi, străinii aceștia.

Pe măsură ce ea se apropia, pulsul lui Griff a bătut mai tare. Pielea arămie, perfectă, și trăsăturile puternic conturate erau punctate de o gură mare, roz, care putea să facă un bărbat să uite de toate problemele. Chiar și atunci când acel bărbat era Griff, în ciuda

a ceea ce se întâmplase cu părinții săi și a durerii agonizante din braț – o amintire din război.

Femeia a evaluat atmosfera încărcată de anticipare cu o privire ageră, aruncată printre genele dese. Li s-a adresat tinerilor pe un ton calm, aproape plictisit:

– Băiatul care m-a chemat mi-a spus că cineva are un os dislocat. Cine e persoana?

Vocea ei profundă și aspră i-a provocat lui Griff un val de căldură.

– Eu sunt, Mansfield. Ochiul pacientului reflectau mai degrabă exaltare, decât durerea la care te-ai fi putut aștepta de la un bărbat rănit. Nu-mi pot mișca încheietura.

– Înțeleg. Și-a scos mantia lungă cenușie scoțând la iveală o rochie violet, decolteul ei modest fiind pus în evidență de șalul de dantelă de un alb imaculat, înfipț în marginile corsetului. Un colier lung de aur aproape că îi ajungea peste talia cambrată. Cum s-a întâmplat, domnule Mansfield?

– Am căzut.

– Lasă-mă să arunc o privire.

Lăsându-și haina deoparte, femeia s-a așezat în fața tânărului și i-a scos ușor fașa de la încheietura mâinii. Din locul unde era, Griff nu vedea dacă avea și alte răni. Femeia ținea antebrațul tânărului cu o mână în timp ce testa mobilitatea și îi mișca încheietura mâinii cu cealaltă.

– Aici te doare? a întrebat ea, cu atenția concentrată asupra articulației în cauză.

– Ca naiba! A zâmbit peste capul ei spre cei doi însoțitori ai săi, dar apoi a părut să-și amintească de rolul lui și a făcut o grimasă. Cred că mi-am luxat încheietura.

Ea i-a mișcat încheietura mâinii în direcția opusă.

– Dar asta? Te doare acum?

– Asta este și mai rău.

Mansfield a ridicat din sprâncene spre tovarășii săi, care îi priveau captivați, abia abținându-se să nu zâmbească.

Ea și-a retras mâinile.

– Te rog, mișcă-ți încheietura cât poți de mult, ca să-ți pot evalua mobilitatea.

– Mă tem că nu pot. Ochiul lui sclipeau. Este agonie curată.

Ea a pus mai multe întrebări, apoi i-a spus:

– Am înțeles care este problema.

Unul dintre complicii lui Mansfield s-a auzit destul de aproape.

– Zău?

– Poți să mă vindeci? a întrebat pacientul. Ce părere ai?

– Cred că îmi iroiesc timpul cu tine.

– Serios? a zâmbit el. Cum așa?

Ceva de rău augur strălucea în ochii ei întunecați ca miezul nopții. Lui Griff aproape că îi era milă de tinerelul fără minte. Băiatul era prea lipsit de experiență pentru a-și da seama că fusese prins cu minciuna.

– Nu a fost nimic în neregulă cu tine, a spus ea.

Confuzia i-a umbrit chipul lui Mansfield.

– A fost?

– A fost. Prinzându-l ferm de antebraț, ea i-a întors încheietura pe spate, cu o smucitură bruscă și puternică. Dar acum este.

Tinerelul a țipăt și și-a smuls încheietura din mâinile ei.

– Ce naiba ai făcut?

– Ți-am dislocat încheietura.

Ea s-a ridicat și a întins mâna după mantie, aruncând-o în jurul umerilor ei cu aerul unui general încununat de victorie.

– De ce ai făcut asta? a întrebat prietenul îngrozit al lui Mansfield. Nu avea nimic înainte să apari tu.

– Am amânat vizita la un pacient care avea nevoie de mine ca să mă ocup de domnul Mansfield, a spus ea. Nu îmi place deloc să-mi pierd timpul.

– Doamne, Dumnezeu! a gemut Mansfield, legănându-și încheietura mâinii, cu fața purpurie chinuită de durere. Este o vrăjitoare.

– Așteaptă! a implorat-o roșcovanul, ridicând speriat vocea ca să poată fi auzit peste scâncetele prietenului său. Nu-l poți abandona pe Mansfield în starea asta. Uită-te la el! Are dureri groaznice.

Ea a aruncat o privire superficială spre bărbatul roșu la față, care se aplecase peste încheietura lui dureroasă.

– Dacă domnul Mansfield dorește să-i vindec încheietura mâinii, poate veni să mă caute în după-amiaza asta.

Fără nici un alt cuvânt sau vreo privire înapoi, ea a plecat cu pași mari, care nu se potriveau cu o lady. Pandantivul strălucitor, într-o nuanță deschisă de safir, se legăna pe lanțul din jurul gâtului, strălucind și captând lumina ca o stea căzătoare.

Privirea lui Griff a surprins colierul și o durere ascuțită i-a înjunghiat pieptul. Aproape că era să alunece de pe bancheta cafenelei. Nu observase pandantivul de la început, dar, revăzând acea piatră ovală, s-a trezit aruncat înapoi în anii adolescenței, în cea mai teribilă noapte din viața lui.

Cunoștea acea bijuterie.

Foarte bine.

Tămăduitoarea de oase purta colierul furat de la gâtul mamei sale, în seara în care fusese ucisă.

Elliot Townsend, duce de Huntington, s-a încrunțat.

– Ești sigur că mama ta purta colierul, a făcut el o pauză, în seara cu pricina?

– Foarte sigur.

Griff era încă afectat. Venise direct de la cafenea la casa somptuoasă a lui Hunt, din piața Sf. James din Mayfair. Ducele era prietenul cel mai bun al lui Griff, mai bine zis, era singurul lui prieten adevărat. Toți ceilalți erau doar cunoștințe. Hunt fusese singurul care îl apăruse cu înverșunare la Harrow, după crime. Chiar și acum, Griff prefera să-și petreacă timpul mai mult singur. Venea rar la Londra, pentru că îi venea foarte greu să se amestece cu cei din înalta societate, din moment ce jumătate dintre ei credeau că și-a ucis părinții.

– Colierul a fost furat în acea noapte. Mama îl purta practic în fiecare zi. Griff a încercat să-și oprească tremuratură mâinilor, ca să ia un pahar de la Hunt. Dar nu asta este partea cea mai ciudată.

Hunt s-a așezat pe un scaun tapițat, vizavi de prietenul său.

– Ce poate fi mai ciudat decât apariția colierului mamei tale la paisprezece ani de la moartea ei?

– Asta.

Griff a scos din buzunar un inel cu sigiliu de aur și i l-a pus în palmă pentru ca Hunt să-l poată examina. Metalul rece imprimase un cerc de foc pe pielea lui.

– Ce-i asta?

– Inelul mamei mele. Se uita la cercul de metal cu multe gravuri, întrebându-se cine îl scosese de pe degetul unei femei moarte. Îl purta în noaptea aceea. Și acesta a fost furat.

Hunt a ridicat din sprâncene, mirat.

– De unde îl ai?

– Inelul a fost expedit la conacul Ashby acum câteva săptămâni. Desigur, nu eram acolo. Griff nu se mai întorsese la locul crimelor din ziua în care cadavrele părinților fuseseră înmormântate în cavoul familiei. A sosit prin poștă ambalat într-un pachet care mi-era adresat mie. Doar inelul. Nici un bilet, nimic.

Hunt s-a aplecat pentru a examina cercul de metal prețios.

– De unde a fost trimis?

– De la un oficiu poștal de lângă Red Lion Square. De aceea sunt la Londra. Am fost la poștă sperând să aflu cine l-a trimis. Dar acolo nu-și amintește nimeni nimic.

– Chiar că este o coincidență.

– Exact așa m-am gândit și eu. Încercând să-și calmeze nervii, Griff a luat o înghițitură mare de whisky. Lichidul i-a produs o arsură binefăcătoare pe gât și pe piept. După paisprezece ani, cineva din apropierea pieței îmi trimite inelul mamei. Și apoi azi, în același cartier, văd o femeie purtând colierul ei.

– Presupun că intenționezi să o găsești pe această femeie.

– Am început deja s-o caut.

S-a mișcat, încercând să-și pună brațul rănit într-o poziție mai confortabilă. Hunt a sesizat mișcarea.

– Cum îți mai e umărul?

– Este în regulă, a mințit Griff. Femeia care are colierul mamei mele este o tămăduitoare de oase. Proprietarul cafenelei mi-a dat adresa ei.

– O tămăduitoare de oase? Asta nu sună prea promițător. Cel mai probabil e o escroacă.

– Posibil.

– Ce ai de gând să faci? S-o întrebi direct?

– Nu prea cred că am șanse să primesc un răspuns sincer dacă întreb o străină de ce poartă bijuterii furate.

– Dacă e să mă iau după expresia feței tale, aș bănui că ai deja un plan.

– Poți să fi sigur de asta. Griff înghițit și ultima gură de whisky. E timpul să profit de această blestemată rană de război.

- Ai umezit degetul? a întrebat-o Hanna Zaydan pe vecina ei.

- O, da. L-am înfășurat într-o pungă cu tărâțe, așa cum mi-ai spus. Claudia Lockhart era văduvă și proprietara unui magazin alimentar din apropiere. Ești sigură că îl poți vindeca?

- Da, a spus Hanna. Țesuturile din jurul articulației ar trebui să fie înmuiate până acum.

Doamna Lockhart a privit-o pe Hanna cum îndepărtează ușor bandajul din jurul degetului mijlociu.

- Nu știam că tratezi bolnavi.

- Mai mult prieteni și cunoștințe.

Hanna refuzase să renunțe complet la pacienți după moartea tatălui ei, chiar dacă familia ei nu fusese de acord cu acest lucru. Continuase să-i trateze în vechea cameră de consultații a lui *baba*, în spatele casei strâmte, de lângă Red Lion Square.

Nu fusese ușor, având în vedere că împărțea casa cu o serie de rude aflate în continuă mișcare, de la frați și veri, la mătuși și unchi, în funcție de cine se afla la Londra la un moment dat. Chiar acum, dincolo de ușa închisă, o puteau auzi pe *Citi*, bunica Hannei, care zdrăngănea prin salon.

- Doctorul spune că articulația este umflată și că ar trebui să o tamponez cu iod.

Cuvintele văduvei au fost punctate de o tuse lungă și grea. Ținând în palmă mâna rănită a doamnei Lockhart, Hanna a evaluat rana.

- Se înșală.

- Cum poți fi atât de sigură?

Hanna a tras de deget cu o mișcare bruscă. Un trosnet ascuțit, asemănător cu pocnitul degetelor, a sfâșiat aerul.

Doamna Lockhart a țipat și și-a smuls mâna.

- Ce naiba...

- Asta ar trebui să rezolve problema.

- Ce anume?

- Ți s-a deplasat articulația. Am pus-o la loc.

- Serios?

Îndreptându-se de spate, doamna Lockhart a testat cu prudență degetul afectat. Spre surprinderea ei, acesta se mișca ușor.

- Mai simți vreo durere? a întrebat Hanna.

- Nici una. Femeia mai în vârstă a deschis și a închis în mod repetat mâna plină de vene. Deși maniera ta lasă de dorit, domnișoară.

- Dacă te-aș fi avertizat, te-ai fi încordat. Hanna a aruncat punga cu tărâțe. Nu vei mai avea nevoie de asta.

Doamna Lockhart s-a uitat mirată la mâna ei, care se mișca ușor.

- Habar nu aveam că mă poți vindeca.

Sinceritatea bătrânei nu a jignit-o pe Hanna. Aflase de când era copilă că oamenii apelau la tămăduitorul de oase ca la o soluție extremă, după ce tratamentul medical tradițional dădea greș.

- Te-ai hotărât să devii tămăduitoare de oase, la fel ca tatăl tău? a întrebat-o doamna Lockhart.

- Sunt novice.

Mama și bunica ei ar fi fost scandalizate să o audă vorbind așa. Dar Hanna nu-și putea nega adevărata chemare, la fel cum nu și-ar fi putut schimba culoarea ochilor.

- Tatăl meu a încercat să mă învețe tot ce știa. Am lucrat alături de el în fiecare zi, încă de când eram o copilă.

- Credeam că ești doar asistenta lui.

- Până la urmă, am devenit ucenica lui. Tata spunea că am un talent natural de vindecătoare.

- Sunt de acord cu tatăl tău.

Cuvintele amabile ale doamnei Lockhart s-au încheiat cu o altă tuse prelungită.

- Într-o zi, voi deschide un dispensar unde pacienții să poată veni pentru a fi tratați.

Un loc în afara casei ei, departe de familie.

Sprâncenele doamnei Lockhart s-au arcuit de uimire.

- Intenționezi să devii femeie de afaceri?

- Îmi doresc să pot trata pacienții fără să mai am de-a face cu restricțiile impuse de familia mea.

Hanna și-a îndreptat umerii, pregătindu-se să fie criticată de femeia în vârstă.

Însă doamna Lockhart a surprins-o.

- Întotdeauna este mai bine ca o femeie să poată avea grijă de ea însăși. Sunt o văduvă fără copii. Dacă răposatul meu soț nu mi-ar fi lăsat băcănia, aș fi fost săracă și aș fi depins de generozitatea rudelor și a străinilor.

- Mama și Citi nu sunt de acord cu munca mea. Ele ar vrea să mă căsătoresc.

- Nu le poți învinovăți. Căsătoria asigură viitorul unei fete. Doamna Lockhart a bătut-o pe mână. Dar, dacă vei deschide vreodată acel dispensar al tău, voi fi primul tău pacient.

- Este doar un vis.

Hanna a ajutat-o pe femeia în vârstă să coboare de pe masa de consultații. Ea și prietenul ei Evan Bridges, medicul din cartier, vorbeau adesea despre deschiderea unui dispensar, dar le lipseau fondurile.

Și-a însoțit pacienta până la ușa de la intrare.

- Ai grijă cu tusea asta.

După ce și-au luat la revedere, Hanna s-a întors la biroul lui *baba*, dar a fost întreruptă de o bătaie în ușă. S-a întors să-i răspundă.

- Ai uitat ceva? a întrebat Hanna în timp ce deschidea ușa de la intrare.

Dar nu era doamna Lockhart.

S-a trezit, în schimb, în fața unui bărbat bine făcut, de statură potrivită, îmbrăcat într-un palton bleumarin bine croit. Acesta privea în jos, iar marginea pălăriei sale negre, din blană de castor, îi ascundea fața. Și-a ridicat încet bărbia, dezvăluind o față elegantă, subliniată de un nas fin și buze subțiri, arcuite.

Privirile lor s-au întâlnit, iar Hanna a rămas cu privirea ațintită în ochii albaștri și reci ca oțelul, care îi aminteau de o dimineață rece de iarnă. Nu avea o înfățișare prea atrăgătoare, dar ceva în pieptul ei a tresărit.

- Dumneavoastră sunteți tămăduitoarea de oase?

Cuvintele erau rostite sacadat.

- Da.

În mod inexplicabil, Hanna s-a înroșit.

- Eu sunt Griffin. Am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Capitolul 2

Noul pacient al Hannei avea dureri groaznice.

Nu l-a putut refuza. Chiar dacă de obicei trata doar pacienții pe care îi cunoștea sau care veneau cu o recomandare din partea cuiva de încredere. Invitarea străinilor în propria casă însemna asumarea unor riscuri, cea mai descurajantă fiind privirea de uliu a bunicii ei.

- Vă rog să vă așezați, a spus Hanna când au ajuns la biroul lui *baba*. Sunt doamna Zaydan.

Faptul că se prezenta cu titlul de doamnă impunea respect. Oamenii aveau tendința de a face presupuneri greșite despre o femeie care consulta pacienți de sex masculin. Familia ei nu ar accepta nici o bătăie de genul acesta. La primul semn de scandal, mama și Citi i-ar fi interzis să mai consulte vreun pacient.

Așezându-se la biroul lui *baba*, ea a întins mâna după creionul ei din lemn.

- Numele dumneavoastră, vă rog. Mi se pare că ați spus *Griffin*? Domnul Griffin?

El a făcut o pauză.

- Ăă... domnul Thomas. Numele meu este Griffin Thomas.

Vorbea pe un ton rece, elevat. Cu siguranță era vreun bogătaș.

Ea i-a trecut numele în vechiul registru al lui *baba*. Era o sarcină obișnuită, chiar reconfortantă. Îi era fidelă obiceiului tatălui său de a nota datele medicale ale pacientului.

- De cât timp au început durerile?

- Ce vă face să credeți că mă doare ceva? a pus el întrebarea de parcă i-ar fi adus o injurie.

- Sunt tămăduitoare. Este evident că aveți dureri. Existau indicii pe care el nu le-ar fi putut ascunde: liniile fine la coada ochilor alungiți și petele întunecate de sub ei. Buzele ciupite și șanțurile care îi mărgineau gura vorbeau despre existența unor tensiuni și lipsa de somn. Foarte mulți pacienți își ascund durerea, a